

9.11.04

Doc 06264

תאריך כתיבה: 11.11.04

התפקיד הנכבד

בכמעט מחצית מ-60 שנות המדינה כיהן אדם אחד בתפקיד ראש הממשלה ושר הביטחון. זאת הייתה דרכם של ראשי ממשלה להחזיק את המט"כ"ל קרוב לחזה שלהם ולהימנע מטיפוח יורשים. הפיצול הזמין סכסוכים. אולי הרוגמה הקרובה ביותר למשבר הנוכחי היא דוד בן-גוריון, שבפברואר 1955 חזר מגלותו בשדה-בוקר לכהן כשר ביטחון בממשלתו של משה שרת.

מול בן-גוריון, שהיה ראש ממשלה והתכוון לשוב ולהיות, הייו של שרת לא היו חיים. יומנו מאותה שנה עמוס בתלונות מרות על שר הביטחון שלו. "קמתי אכול ייסורי נפש וספקות מרים אם נקטתי קו נכון בהתייצבי מול בן-גוריון", הוא כותב. "זהו יתרונך", מנחמת אותו רעייתו ציפור, רה, "שרגליך עומדות איתן על קרקע המציאות, ואילו הוא מרחף באוויר".

לא בדיוק. תשעה חודשים התעלל בן-גוריון בשרת, עד שהחזיר לעצמו, במהלך פוליטי בר-טאלי, את התפקיד הכפול.

או הרוגמה ההפוכה, ממשלות האחרות של 1984-1990. שמיר בתפקיד ראש ממשלה ורביץ בתפקיד שר הביטחון היטיבו לעבוד יחד. המלט שחיבר ביניהם היה איבתם המשותפת לצלע השלישית בממשלה, שמעון פרס.

כאשר אריאל שרון היה שר הביטחון בממשלתו השנייה של בגין, ממשלת ההסתבכות בלבנון, הוא הצליח לבודד את בגין ולהרחיק אותו מהצבא. זה היה אפשרי משום ששרון היה שרון, ובגין בגין. אולמרט ההיפראקטיבי לא מסוגל להסתגר בלשכתו.

20 שנה מאוחר יותר, ב-2001, נבחר שרון לראש ממשלה. מה שראה משם לא ראה מכאן. הוא דיבר עם קציני צה"ל מעל לראשם של בן-אליעזר ומופז, שרי הביטחון שלו. אחד מהם תפס פעם את תא"ל עיבל גלעדי בלשכת שרון, והרים צעקות. זה היה חריג. בגדול, מחלו על כבודם הצבאי בפני כבודו.